

Не трябва да си много умен, за да прозреш изматата. Всеки един долар, напечатан от Централната Банка, е заем с лихва. Това значи, че всеки печатан долар е всъщност долар плюс сигурен процент лихва към дълга, базиран на този долар. Откакто Централната Банка притежава монопола над печатането на пари в цялата страна, тя ни заема всеки един долар, като автоматично получава лихва за него.

Откъде идват парите от лихвите? Те трябва да идват отново от Централната Банка. Кое то значи, че Централната Банка трябва вечно да повишава паричните си средства, така че временно да покрива неплатения дълг. Кое то на свой ред, от момента на заемането на тези нови пари с лихва, прави нов дълг. Крайният резултат от тази система е сигурно робство. Затова е невъзможно правителството, а по този начин и обществото, да се отърват някога от генериращия се дълг. Основателите на тази страна са осъзнавали това.

„Аз вярвам, че банковите институции са много по-опасни от армиите... Ако американският народ позволи на частните банки да контролират пускането на пари в обръщение... С разрастването си, банките и корпорациите ще лишат хората от тяхната собственост, докато техните деца се събудят бездомници в континент, който техните бащи са завладели.“ Томас Джеферсън.

„Ако искате да продължавате да сте роби на банкерите и да плащате цената на собственото си робство, оставете ги да правят пари и да контролират националния дълг.“ Сър Джошуа Стемп 1880- 1941.

До началото на 20-ти век САЩ са осъществили и премахнали няколко банкови системи, управлявали с жестоки банкови лихви. В това време доминиращите фамилии в банковия бизнес в света са: Рокфелер, Морган, Уобърг, Ротшилд. И в началото на 1900 година още веднъж са потърсили начин да прокарат закон за основаване на още една Централна Банка. Тъй като са знаели, че правителството и народа са недоверчиви към тази институция, им е трябвал инцидент, който да повлияе на общественото мнение. Затова Дж. П. Морган, считан от обществото за финансово светило за времето си, използвал влиянието си над медиите, пускайки слуха за една известна банка в Ню Йорк, че е неплатежоспособна, или банкрутира. Морган е знаел, че ще предизвика масова истерия, която ще повлияе на останалите банки. И го направил. Хората от страх да не изгубят парите си незабавно започнали да теглят спестяванията си. Банките били принудени да поискат незабавно изплащане на кредитите. За да ги погасят,

длъжниците трябвало да продават имуществото си. Така започва спирала от банкрути, загуба на имущество и извънреден смут.

Обединявайки фактите няколко години по-късно, Фредерик Алън от "Life Magazine" пише: "Зад паниката от 1907 година, злостно замислена и направлявана, стоят интересите на Морган". Неподозирайки измамата, Конгресът нарежда разследване на паниката от 1907г. Начело на комисията е сенатор Нелсън Олдрик, който е в близки отношения с банковия картел и който по-късно посредством женитба става член на семейство Рокфелер. Комисията, оглавена от Олдрик, препоръчва промяна на централната банкова система за да не се случи втори път паниката от 1907 година. Това била искрата, от която се нуждаели интернационалните банкери за своя план. През 1910 г. става тайна среща в имението на Морган на остров Джекил, недалеч от бреговете на Джорджия. Там е съставен документът за централизираното банкерство, известен като "Декрет за Федералния Резерв". Този закон е бил създаден от банкери, не от законодатели. Тази среща е била толкова тайна и така скрита от правителството и народа, че тези 10 човека, присъствали на срещата са пътували до острова с лъжливи имена. След като съставят документа, го предават на техния политически представител сенатор Нелсън Олдрик за да го прокара в Конгреса. През 1913, с помощта на силно политическо спонсорство от страна на банкерите, Удроу Уилсън става президент, след като предварително се е съгласил да подпише акта за Федералния Резерв, като реванш за подкрепата в предизборната му кампания. И два дни преди Коледа, когато повечето конгресмени са у дома при семействата си, актът за Федералния Резерв е гласуван. Уилсън го превръща в закон.

Година по-късно Удроу Уилсън пише със съжаление: "Нашата велика индустриална нация е контролирана от система на кредити. Кредитната ни система е в частни ръце. По този начин се развива нацията ни и всички наши средства се намират в ръцете на няколко мъже... които неизбежно, заради собствените си недостатъци застрашават, контролират и унищожават истинската свободна икономика. Станахме една от най-лошо управляваните нации, с едно от най-контролираните и доминирани правителства в цивилизования свят. Власт, която не произлиза от свободния избор, която не е подчинена на правото и тежестта на вота на мнозинството, а управлява интересите на малка затворена група господстващи мъже." Удроу Уилсън.

Конгресмен Луис Макфедън също се изказва относно прехвърлянето на сметките: "Беше ни наложена Световна Банкова система... супердържава, управлявана от международни банкери, които работят заедно, за поробването на света за собствено удоволствие. Федералният Резерв узурпира властта." Беше казано на народа, че системата на Федералния Резерв е стабилизатор на икономиката и инфлационните и

икономически кризи са изчезнали в миналото. Е, историята показва, че в това няма никаква истина. Всъщност, сега международните банкери придобиват машина за ускоряване и разширение на собствените си амбиции. Например, от 1914 г. до 1919 г. Федералния Резерв повишава количеството на парите в обръщение близо 100%, в резултат на което следва увеличаване на заемите за малките банки и гражданите. И през 1920 г. Федералния Резерв изтегля голям процент от парите в обръщение, което принуждава банките да си потърсят изплащането на отпуснатите заеми. И точно както и през 1907, принуждава банките да банкрутират и пропаднат. Над 5400 конкурентни банки извън системата на Федералния Резерв фалират, което още повече консолидира монопола на малката група международни банкери.

Посветен в това престъпление, конгресмен Линдберг отстъпва и казва през 1921: "Под прикритието на закона, Федералния Резерв умно предизвиква сегашната паника. Сегашната паника е първата умно предизвикана паника, и не се основава на математическо уравнение".

Както и да е, паниката от 1920 г. е била само за загряване. Между 1921 г. и 1929 г. Федералния Резерв отново увеличава парите в обръщение, и отново резултатът е увеличаване на заеми за гражданите и банките. На стоковия пазар се появява нов вид заем наречен "марджин". Много просто, марджин заемът дава възможност на инвеститора да вложи 10% от пазарната цена, а другите 90% взема назаем от брокера. С други думи, човек купува от борсата стока, струваща 1000 долара, само със 100 долара. Този метод е доста популярен до 1920 г. и изглеждало, че на борсата може само да се печели. Между другото, в този заем съществува уловка. Би могло да бъде поискано изплащането му по всяко време до 24 часа. Терминът е "a margin call", и типичния резултат от него е продажба на имуществото, закупено с този заем. И така, няколко месеца преди октомври 1929 година, Дж. Д. Рокфелер, Бърнард Барак и други членове тихомълком напускат борсовия пазар. И на 24-ти октомври 1929 г. финансистите от Ню Йорк, които са давали марджин заеми, започват масово да звънят на длъжниците си. Това предизвиква масова разпродажба на борсата от всеки, който искал да покрие марджин заема. По същата причина започват и масови атаки към банките, което в резултат води до колапса на 16000 банки. Това не само дава възможност на международните банкери да изкупят конкурентните банки на безценица, но също и активите на цели корпорации на стойност пени /стотинка/ за долар. Това е най-големият ОБИР в американската история.

Но не свършва дотук. Вместо с парите, получени от покриване на заема, да се покрие икономическия колапс, Федералния Резерв всъщност ги ограничава, предизвиквайки една от най-големите икономически депресии в историята. И още веднъж побеснелият конгресмен Луис Макфедъни, дългогодишен опонент на банковия картел, започва

кампания по дискредитиране на борда на Федералния Резерв, казвайки за катастрофата и депресията: "Това е внимателно обмислена ситуация. Международните банки предизвикат състояние на безнадежност, което използват, за да станат господари на живота ни". Не е изненада, че след два неуспешни опита за убийство, Макфедън е отровен на банкет, преди да успее да прокара дискредитацията.

И сега, за да докарат обществото до мизерия, банкерите от Федералния Резерв решават да премахнат покритието в злато на парите. За да направят това, е необходимо да притежават останалото злато в системата. Така под претекста "помагайки за края на депресията", през 1933 г. се стига до конфискация на злато. Под заплахата от 10 години затвор всеки в Америка е длъжен да предаде златото си в Държавната Хазна, отнемайки по този начин на народа и малкото му останало богатство. А в края на 1933 година златното покритие е отменено. Ако погледнете долар от 1933 г., на него пише: "възстановим в злато". Ако погледнете долар от днес, пише, че е "законно платежно средство", което значи, че не е обезпечен от нищо. Безполезна хартия. Единствената стойност на нашите пари е колко от тях има в обръщение. Следователно, възможността за регулиране количеството на парите в обръщение е и възможност за регулиране на стойността им. Кое то също така дава възможност да поставят икономиката и обществото на колене.

"Дайте ми контрол над националната валута и не ме интересува кой ще пише законите" - Мейър Емшил Ротшилд, основател на банкерска династия Ротшилд.

Важно е ясно да се разбере, че Федералният Резерв е частна корпорация. В тях има толкова "федерален", колкото при "Федерален експрес" /фирма за доставки/. Гради собствена политика и фактически не подлежи на контрол от правителството на САЩ. Това е частна банка, която владее пускането на парите в обръщение с лихва, изцяло в съответствие с мошеническият модел на Централната Банка, от която е искала да избяга страната когато обявява независимост с Американската революция.

Да се върнем в 1913 година. Законът за Федералния Резерв не е единственият противоконституционен документ, прокаран в Конгреса. Прокаран е също така и Федерален Данък на доходите. Заслужава си американският народ да разбере невежеството си относно Федералния Данък на приходите. Това е завещание за това, колко разсеян е американският народ всъщност. Преди всичко, Федералните Данъчни такси са напълно неконституционни като директен неразпределен данък. Всички

директни данъци трябва да бъдат разпределени легално, според конституцията. Второ, изисква се достатъчен брой щати/държави/ от федерацията да ратифицират поправката, за да бъде приета, което не е направено. И тази причина е страна в много от съдебните дела.

„Ако внимателно сте прочели, ще забележите, че не е подписана от достатъчен брой щати“ - съдия на окръжен съд Джеймс Фокс.

Трето, днес на всеки работещ се взимат 35% от заплатата чрез този налог. Това значи, че 4 месеца в годината работите, за да погасите това данъчно задължение. И познайте къде отиват парите? Отиват да погасят лихвите за пуснатите в обръщение пари от банката на Федералния Резерв, система, която не би трябвало изобщо да съществува. Парите, за които вие работите 4 месеца от годината, отиват буквално в джобовете на интернационални банкери, които притежават частната банка на Федералния Резерв.

И четвърто, дори правителството измамно да твърди, че федералните данъци са легални, не съществува точка, закон, който да изисква плащането на този данък. Точка.

„Наистина очаквах да съществува такъв закон някъде в правния кодекс. Някакво предписание, което да изисква този данък. Разбира се, че има! И се оказах в положение, че не намерих точка, според която моята дейност е легална. И не само аз, а и много мои познати също не намериха и не ми дойде на ум друг избор, освен да напусна. На базата на изследване, което провеждам от 2000 година, и все още продължавам, не намерих такъв закон. Попитах Конгреса, разпитах много хора, данъчните власти, данъчни помощници. Няма отговор, защото ако отговорят, американският народ ще разбере, че всичко това е измама. Откакто подадох оставката си, не плащам данъци. Не плащам данъци за приходите си от 1999 г. Данъците на приходите не са нищо друго, освен поробване на цялата държава“.